

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากรในการศึกษาค้างนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ปีการศึกษา 2533 จากโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร โดยดำเนินการศึกษาประชากรเป้าหมายและทำการสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มตามชั้นคั้งนี้

1. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษาในกรุงเทพมหานคร พบว่า มีทั้งสิ้นจำนวน 105 โรงเรียน และกรมสามัญศึกษาได้จัดแบ่งโรงเรียนดังกล่าวเป็นกลุ่มโรงเรียน จำนวน 8 กลุ่ม ซึ่งแต่ละกลุ่มจะอยู่ในพื้นที่เขตการปกครองของกรุงเทพมหานครคั้งนี้

กลุ่มที่ 1 อยู่ในพื้นที่ เขตดุสิต และเขตพระนคร

กลุ่มที่ 2 อยู่ในพื้นที่ เขตยานนาวา ป้อมปราบศัตรูพ่าย บางรัก

สัมพันธวงศ์ และปทุมวัน

กลุ่มที่ 3 อยู่ในพื้นที่เขตบางเขน และพญาไท

กลุ่มที่ 4 อยู่ในพื้นที่เขตพระโขนง และห้วยขวาง

กลุ่มที่ 5 อยู่ในพื้นที่เขตบางกะปิ หนองจอก มีนบุรี และลาดกระบัง

กลุ่มที่ 6 อยู่ในพื้นที่เขตบางกอกน้อย และคลองสาน

กลุ่มที่ 7 อยู่ในพื้นที่เขตธนบุรี บางขุนเทียน และราษฎร์บูรณะ

กลุ่มที่ 8 อยู่ในพื้นที่เขตหนองแขม บางกอกใหญ่ และภาษีเจริญ

2. สุ่มโรงเรียนที่เปิดสอนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายในแต่ละกลุ่มโรงเรียนคั้ง 8 กลุ่ม

3. สุ่มโรงเรียนที่เปิดสอนถึงระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายจากแต่ละกลุ่มด้วยวิธีการสุ่มตามระดับชั้นกลุ่มละ 1 โรงเรียน

4. ในแต่ละโรงเรียนทำการสุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีการสุ่มตามชั้น โรงเรียนละ 2 ห้อง แล้วให้นักเรียนทั้งหมดของห้องเรียนนั้นเป็นกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งตามปกติมีประมาณห้องละ 50 คน รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 800 คน

กลุ่มตัวอย่าง

จากการดำเนินการศึกษาประชากรเป้าหมาย และกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มตามระดับชั้น จึงได้กลุ่มตัวอย่างดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามโรงเรียนและตามกลุ่มโรงเรียน

กลุ่มโรงเรียน	ชื่อโรงเรียน	จำนวนนักเรียน
1	ราชวินิตมัธยม	100
2	เทพศิรินทร์	100
3	สันติราษฎร์วิทยาลัย	100
4	วชิรธรรมสาธิต	100
5	สตรีวิทยา 2	100
6	ทวีวัฒนา	100
7	บางมดวิทยา	100
8	ปัญญาวรคุณ	100
รวม	8	800

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ใช้แบบสอบถามต่อไปนี้

1. มาตรวัดความรู้ตัวส่วนบุคคล ซึ่งแปลและคัดลอกมาจากมาตรวัดความรู้ตัว (Self-Consciousness Scale) ที่สร้างขึ้นโดย Fenigstein; Scheier, และ Buss ในปีค.ศ. 1975 มาตรวัดความรู้ตัวที่ทั้ง 3 คนได้สร้างขึ้นนี้ ประกอบด้วย มาตรการย่อย 3 มาตรการ คือ มาตรการย่อยวัดความรู้ตัวส่วนบุคคล (Private Self-Consciousness Subscale) มีชอกระหง 10 ข้อ วัดความใส่ใจในความคิด และความรู้สึกภายในของบุคคล มาตรการย่อยวัดความรู้ตัวเชิงสาธารณะ (Public Self-Consciousness Subscale) มี 7 ข้อ และมาตรการย่อยวัดความวิตกกังวลทางสังคม (Social Anxiety Subscale) มี 6 ข้อ

ในทฤษฎีการตระหนักในตนเองเชิงภาวะวิสัยนั้น การศึกษาเกี่ยวกับการตระหนักในตนเองเชิงภาวะวิสัย นอกจากจะศึกษาจากการจักรกระทำให้เกิดการตระหนักในตนเองแล้วยังสามารถศึกษาในเชิงความแตกต่างระหว่างบุคคลโดยใช้มาตรการย่อยวัดความรู้ตัวส่วนบุคคล (Private Self-Consciousness Subscale) ได้อีกด้วย (Wicklund, 1978 : 511) ฉะนั้นผู้วิจัยจึงได้นำเอาเฉพาะมาตรการย่อย 10 ข้อนี้ มาใช้ในการศึกษาค้างนี้

2. แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานการณ์ผสมมุกติ ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ชุด คือ สถานการณ์ผสมมุกติทางบวก และสถานการณ์ผสมมุกติทางลบ ชุดละ 10 สถานการณ์ โดยส่วนหนึ่งได้แปลและดัดแปลงมาจากงานวิจัยของ Duval และ Wicklund (1973 : 17-31) อีกส่วนหนึ่งผู้วิจัยได้คิดขึ้นเอง โดยยึดมโนทัศน์ของ Duval และ Wicklund จากสถานการณ์ผสมมุกติที่เขาสร้างขึ้นเป็นหลัก

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

ก. มาตรวัดความรู้ตัวส่วนบุคคล มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. ศึกษาและแปลชอกระหงของมาตรการย่อยวัดความรู้ตัวส่วนบุคคลของ

Fenigstein; Scheier และ Buss (1975 : 524) มีงมีข้อกระทง
ทั้งสิ้น 10 ข้อ

2. เรียบเรียงถ้อยคำของข้อกระทงแต่ละข้อ และจัดทำเป็นแบบ
สอบถามในทหรอมที่จะนำไปใช้ไค้

3. นำมาทรวัดนี้ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย จำนวน 99 คน แล้วนำมาทรวัดนี้มาทรวจให้คะแนน
ตามเกณฑ์การให้คะแนนที่กำหนดไว้

4. นำคะแนนมาวิเคราะห์รายข้อ เพื่อหาอำนาจจำแนกของข้อคำถาม
แต่ละข้อ โดยการทดสอบความแตกต่างของคะแนนในมาทรวัดความรู้ตัวอ่อนบุคคลใน
แต่ละข้อคำถาม ระหว่างผู้ตอบในกลุ่มที่ไค้คะแนนรวมสูงและต่ำ อย่างละร้อยละ 25
ของผู้ตอบทั้งหมด จากการเรียงลำดับคะแนนรวมจากสูงสุดถึงต่ำสุด ทวขการ
ทดสอบค่าที (t-test) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS-X ผลการทดสอบ
ค่าทีในแต่ละข้อกระทงแสดงไว้ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของค่ามัธยฐานและอันดับของคะแนนจาก
มาตรวจวัดความรู้สึกระหว่างกลุ่มคะแนนสูงกับกลุ่มคะแนนต่ำ (N = 99)

ข้อที่	ข้อความ	กลุ่มสูง (n = 23)		กลุ่มต่ำ (n = 27)		t
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1.	ฉันพยายามที่จะรู้จักตนเองเสมอ	3.05	0.65	2.75	0.50	5.22***
2.	โดยทั่วไปแล้ว ฉันไม่ค่อยมีความรู้ตัว ตัวเองมากนัก	3.48	0.90	2.90	0.92	2.00*
3.	ฉันครุ่นคิดเกี่ยวกับตนเองมาก	3.56	0.66	2.36	0.87	5.48***
4.	บ่อยครั้งฉันคิดเพ้อฝันเกี่ยวกับ ตนเอง	3.03	0.98	2.46	1.07	4.69***
5.	ฉันไม่เคยทบทวนจิตใจเพราะหัดตนเองเลย	3.96	0.88	3.36	0.73	2.66**
6.	ฉันมักใส่ใจในความรู้อื่นๆ ของฉัน	3.07	0.76	2.70	0.74	5.16***
7.	ฉันสำรวจแรงจูงใจของตนเองอยู่ เสมอ	3.78	0.67	2.50	0.88	5.74***
8.	บางครั้งฉันมีความรู้สึกที่ฉันกำลัง เผด็จตนเองอยู่	3.26	1.01	2.25	0.80	3.99***
9.	ฉันรู้สึกไวต่อการเปลี่ยนแปลงทาง อารมณ์ของตนเอง	3.48	0.95	2.25	0.70	5.32***
10.	ฉันรู้ตัวว่าจิตใจของตนเองกำลัง เป็นเช่นไร เมื่อฉันประสบปัญหา	3.91	0.79	2.92	0.98	3.89***

***p < .001, **p < .01, *p < .05

จากตารางที่ 2 พบว่า ข้อกระทงในมาตราวัดความรู้ที่ส่วนบุคคลสามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทุกข้อ ดังนั้นจึงนำข้อกระทงทั้ง 10 ข้อนี้ไปทำการหาประสิทธิภาพ ดังจะโคกลงในภายหลัง

ข. แบบสอบถามสถานการณ์สมมติ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

1. แปลและคักแปลงรายการสถานการณ์สมมติของ Duval และ Wicklund (1973 : 17-31) ซึ่งประกอบด้วยสถานการณ์สมมติทางลบ 10 สถานการณ์ และสถานการณ์สมมติทางบวก 5 สถานการณ์ และเพื่อให้มีสถานการณ์สมมติอย่างละเท่า ๆ กัน ผู้วิจัยจึงได้คิดสร้างสถานการณ์สมมติทางบวกเพิ่มขึ้นอีก 5 สถานการณ์ รวมเป็นอย่างละ 10 สถานการณ์ สถานการณ์สมมติแต่ละข้อจะแสดงถึงความเป็นไปได้ที่ทั้งกลุ่มตัวอย่างหรือบุคคลอื่น รวมทั้งสิ่งอื่น ๆ ในสถานการณ์นั้นอาจเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดพฤติกรรมทั้งทางบวกและทางลบ กลุ่มตัวอย่างจะทองประมาณคำว่า สาเหตุของเหตุการณ์ในแต่ละข้อนั้นเกิดจากตัวเองก็เปอร์เซ็นต์ และเกิดจากคนอื่นหรือสิ่งอื่น ๆ ก็เปอร์เซ็นต์ โดยที่เปอร์เซ็นต์ที่เกิดจากตัวนักเรียนเอง เมื่อรวมกับเปอร์เซ็นต์ที่เกิดจากคนอื่น หรือสิ่งอื่น จะทองเท่ากับ 100 เปอร์เซ็นต์พอดี

2. จากสถานการณ์สมมติทั้ง 20 สถานการณ์ นำมาจัดทำเป็นแบบสอบถาม 2 ชุด ชุดแรกเป็นสถานการณ์สมมติทางบวกมี 10 สถานการณ์ และชุดที่ 2 เป็นสถานการณ์สมมติทางลบ มี 10 สถานการณ์ เช่นกัน

3. นำแบบสอบถามทั้ง 2 ชุดนี้ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย โดยสถานการณ์สมมติทางบวก ใช้กลุ่มตัวอย่าง 49 คน สถานการณ์สมมติทางลบใช้กลุ่มตัวอย่าง 50 คน

4. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามทั้ง 2 ชุด มาวิเคราะห์รายข้อ เพื่อหาอำนาจจำแนกของสถานการณ์สมมติแต่ละข้อ โดยการทดสอบความแตกต่างของคะแนนจากแบบสอบถามในแต่ละข้อค่าตามระหว่างผู้ตอบในกลุ่มที่ใดคะแนนรวมสูงและต่ำอย่างละร้อยละ 25 ของผู้ตอบทั้งหมด จากการเรียงลำดับคะแนนรวมจากสูงสุดถึงต่ำสุดด้วยการทดสอบค่าที (t-test) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS-X ผลการทดสอบค่าทีในแต่ละข้อกระทงทั้งในแบบสอบถามสถานการณ์สมมติทางบวกและทางลบ แสดงไว้ในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการระบุสาเหตุสถานการณ์สมมุติทางบวก ระหว่างกลุ่มคะแนนสูงกับกลุ่มคะแนนต่ำ (N = 49)

ข้อ	กลุ่มสูง (n = 13)		กลุ่มต่ำ (n = 13)		t
	$\bar{x}$	S.D.	$\bar{x}$	S.D.	
1.	71.53	11.43	54.23	17.06	3.04**
2.	70.15	13.05	41.92	19.74	4.30***
3.	57.00	16.99	50.76	24.65	0.75
4.	62.92	16.79	33.96	18.35	4.20***
5.	61.53	12.81	36.15	13.25	4.97***
6.	67.69	14.80	46.15	25.99	2.60*
7.	70.00	10.80	48.46	16.75	3.90***
8.	68.38	20.22	35.76	15.79	4.58***
9.	73.07	15.48	45.92	24.14	3.41**
10.	68.46	9.87	38.61	16.37	5.63***

***p < .00, **p < .01, *p < .05

ตารางที่ 4 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนการระบุสาเหตุสถานการณ์สมมุติทางลบ ระหว่างกลุ่มคะแนนต่ำ (N = 50)

ข้อที่	กลุ่มสูง (n = 13)		กลุ่มต่ำ (n = 13)		t
	$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.	
1.	60.76	21.68	40.76	20.19	2.43*
2.	41.53	29.11	33.84	25.67	0.71
3.	46.15	33.50	32.30	22.41	1.24
4.	70.00	21.21	35.00	16.07	4.74**
5.	86.92	16.01	54.61	22.58	4.21***
6.	57.69	29.76	27.69	17.86	3.12**
7.	54.61	25.69	20.76	17.05	3.96***
8.	79.23	35.69	51.15	20.63	2.46*
9.	80.00	21.21	40.76	26.60	4.16***
10.	69.23	20.60	40.00	23.45	3.38**

***p < .001, **p < .01, *p < .05

จากผลการวิเคราะห์รายข้อ ดังตารางที่ 3 และที่ 4 พบว่า สำหรับสถานการณ์สมมุติทางบวกนั้น ข้อกระทงในมาตรานี้สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทุกข้อ ยกเว้นข้อ 3 (ดูข้อความในภาคผนวก ก ประกอบ) เพียงข้อเดียว ส่วนข้อกระทงสถานการณ์สมมุติทางลบก็สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำได้อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทุกข้อ ยกเว้นข้อ 2 และข้อ 3 (ดูข้อความในภาคผนวก ข ประกอบ) ซึ่งข้อที่ไม่สามารถจำแนกความแตกต่างระหว่างกลุ่มใด เหล่านี้จะต้องถูกตัดทิ้งไป และเนื่องจากมาตราทั้งสองนี้ควรมีจำนวนข้อกระทงเท่ากัน ผู้วิจัยจึงได้ตัดข้อ 6 ของสถานการณ์สมมุติทางบวก ซึ่งมีระดับนัยสำคัญรองลงมาจากข้อ 3 ออกด้วย ฉะนั้นข้อกระทงที่จะถูกนำไปใช้จริงจึงมี 8 ข้อเท่ากัน ดังนั้น สถานการณ์สมมุติทางบวกใช้ข้อ 1, 2, 4, 5, 7-10 ส่วนสถานการณ์สมมุติทางลบใช้ข้อ 1, 4-10

เกณฑ์การให้คะแนน

1. มาตราวัดความรู้ที่ส่วนบุคคลจะมีคะแนนตั้งแต่ 1 ถึง 5 ในข้อระดับที่ตรงกับลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง ทั้งแต่น้อยที่สุดไปจนถึงมากที่สุด ตามลำดับ สำหรับข้อ 2 และข้อ 5 นั้น ข้อความจะเป็นประโยคปฏิเสธ ซึ่งต้องมีการกลับการให้คะแนน เช่น ถ้าผู้ตอบว่ามีลักษณะตรงกับข้อที่น้อยที่สุด ถ้าเป็นข้ออื่นจะทองให้คะแนนเป็น 1 แต่สำหรับข้อ 2 กับข้อ 5 จะให้คะแนนเป็น 5 แล้วลดทอนลงไปตามลำดับ ทั้งนี้ คะแนนในมาตราวัดความรู้ที่แท้จริงมีค่ามากที่สุดที่เป็นไปได้ คือ 10 และสูงสุดคือ 50

2. แบบสอบถามสถานการณ์สมมติทั้งทางบวกและทางลบ กลุ่มตัวอย่างจะประมาณค่าออกมาเป็นตัวเลข คะแนนจะอยู่ระหว่าง 0-100 ถ้ากลุ่มตัวอย่างเห็นว่าการกระทำนั้น ๆ ไม่ก่อให้เกิดจากการกระทำของตนเองเลยก็จะให้ค่าออกมาเป็น 0 และคะแนนจะเพิ่มขึ้นตามปริมาณที่กลุ่มตัวอย่างคิดว่าตนมีส่วนทำให้เกิดเหตุการณ์นั้น จนถึงระดับคะแนน 100 คือ กลุ่มตัวอย่างคิดว่าเหตุการณ์นั้น ๆ เกิดจากการกระทำของเขาแต่เพียงผู้เดียว ในแต่ละข้อนั้นผู้ตอบจะต้องตอบค่า 2 ค่า คือ ตอบว่าเกิดจากตัวเองก็เปอร์เซ็นต์ และเกิดจากอีกฝ่ายหนึ่งก็เปอร์เซ็นต์ ทั้งนี้เพื่อเป็นการทดสอบความเข้าใจในการตอบของผู้ตอบไปในตัวว่ามีความเข้าใจคำสั่งมากน้อยเพียงใด เพราะกลุ่มตัวอย่างบางคนอาจตอบค่า 2 ค่านี้ รวมกันแล้วเกิน 100 ในข้อเดียวกัน เช่น ตอบว่าเหตุการณ์นั้นเกิดจากตัวเอง 70% แต่เกิดจากอีกฝ่ายหนึ่ง 50% เป็นต้น ซึ่งในกรณีเช่นนี้ จะไม่เอาแบบสอบถามชุดนี้มาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลสำหรับค่าที่นำมาคำนวณนั้นคือ ค่าเปอร์เซ็นต์ที่ตอบว่าเกิดจากตนเอง โดยนำคะแนนของแต่ละข้อ (ซึ่งมีทั้งหมด 8 ข้อ) มารวมกันแล้ว หากคะแนนเฉลี่ยการรับรู้สาเหตุเขาผู้ตนเองของกลุ่มตัวอย่าง

ประสิทธิภาพของเครื่องมือ

1. การหาความเที่ยงของเครื่องมือ

1.1 มาตรวัดความรู้ตัวส่วนบุคคล จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์รายข้อ และพบว่า ร้อยละของทุกข้อมีอำนาจจำแนกแล้ว ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลที่ได้นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย จำนวน 99 คน ไปหาความเที่ยงแบบสอดคล้องภายใน (Internal Consistency) โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟา (Alpha Coefficient) ของครอนบาค ซึ่งปรากฏผลว่า ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .62 และเมื่อผู้วิจัยนำมาตรวัดนี้ไปทำการทดสอบซ้ำกับนักเรียนกลุ่มเดิม จำนวนเท่าเดิม โดยเว้นระยะห่างของการทดสอบ 1 สัปดาห์ พบค่าความเที่ยงแบบทดสอบซ้ำ (test-retest reliability) เท่ากับ .54

1.2 แบบสอบถามสถานการณ์การดื่มสุรทางบวค ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามฉบับนี้ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย จำนวน 49 คน แล้วนำข้อมูลที่ได้ไปหาค่าความเที่ยงด้วยวิธีสัมประสิทธิ์อัลฟา ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .72 จากนั้นไปทำการทดสอบซ้ำกับกลุ่มตัวอย่างเดิม โดยเว้นระยะห่างของการทดสอบ 1 สัปดาห์ ได้ค่าความเที่ยงของการทดสอบซ้ำเท่ากับ .57

1.3 แบบสอบถามสถานการณ์สมมุติทางลบ ได้ถูกนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสามเสนวิทยาลัย จำนวน 50 คน แล้วนำมาหาค่าความเที่ยงด้วยวิธีสัมประสิทธิ์อัลฟา ได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .63 จากนั้นทำการทดสอบซ้ำ โดยเว้นระยะห่างของการทดสอบ 1 สัปดาห์ เช่นกัน ได้ค่าความเที่ยงของการทดสอบซ้ำเท่ากับ .66

2. การหาความตรงของเครื่องมือ

แบบสอบถามความรู้ตัวส่วนบุคคล

เมื่อมีการพัฒนาแบบสอบถามความรู้ตัว (ฉบับเต็ม) ขึ้นมาโดย Fenigstein; Buss และ Scheier ได้มีงานวิจัยจำนวนหนึ่งเพื่อหาหลักฐานเกี่ยวกับความตรงของมาตร ซึ่งความพยายามที่จะหาความตรงของมาตรนี้ค่อนข้างประสบความสำเร็จ ซึ่งในที่นี้จะกล่าวถึงเฉพาะในมิติของความรู้ตัวส่วนบุคคล (Private Self-conscious Subscale) เท่านั้น มิติอื่นจะไม่กล่าวถึงในที่นี้

Carver และ Scheier (1978 : 324-332) ได้หาความตรงของมาตรวัดความรู้ตัวส่วนบุคคลในฐานะที่เป็นเครื่องมือวัดการมุ่งความสนใจเข้าสู่ตนเอง งานวิจัยชิ้นนี้นับว่ามีประโยชน์มากในการชี้ให้เห็นถึงวิสัย ๗ ในการประเมินความคงอยู่ของการตระหนักในตนเอง โดยผู้วิจัยได้บอกให้กลุ่มตัวอย่างเติมข้อความอะไรก็ได้ที่เขาเห็นว่า เหมาะสมกับแต่ละประโยคที่ไม่สมบูรณ์ทั้ง 30 ประโยค เช่น ประโยคที่ว่า "ฉันคิดว่า...." คำตอบเช่น "ฉันมีงานที่ต้องทำมาก" หรือ "ฉันรู้สึกหิว" สะท้อนถึงการมุ่งตนเอง ในขณะที่คำตอบเช่น "ฝนอาจตกเย็นนี้" หรือ "สถานการณ์การเมืองระหว่างประเทศตอนนี้ เป็นเรื่องที่ซับซ้อนและยุ่งยาก" สะท้อนถึงการมุ่งความสนใจสู่โลกภายนอก ผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า แนวโน้มที่จะตอบช่องว่างในประโยคด้วยข้อความที่แสดงถึงการมุ่งตนเองมีสหสัมพันธ์กับคะแนนในมาตรวัดความรู้ตัวส่วนบุคคล นอกจากนี้ในการวิจัยครั้งนี้ Carver และ Scheier ยังได้ใช้การปรากฏของกระจกอีกด้วย และพบว่า คำตอบในประโยคที่ไม่สมบูรณ์ก็สามารถเป็นดัชนีที่ดีในการแยกแยะสถานการณ์ที่มีกระจกออกจากสถานการณ์ที่ไม่มีกระจกได้

งานวิจัยชิ้นอื่น ๆ ซึ่งอาจจะแสดงถึงความตรงของมาตรนี้ ได้แก่

งานของ Scheier (1976 : 627-644) และ Scheier และ Carver (1977 : 625-636) ซึ่งพบว่าคนที่มีคะแนนสูงในมาตรวัดความรู้ตัวส่วนบุคคล ยังแสดงให้เห็นว่า มีความตระหนักในความรุนแรงของอารมณ์ตนเองมากกว่าคนที่ได้คะแนนต่ำ และในความเป็นจริงแล้ว พวกเขายังมีความตระหนักแม้กระทั่งในการไม่ปรากฏของอารมณ์ที่ถูกชักนำอย่างฉับ ๆ ให้คาดหวังว่าจะเกิด (Scheier; Carver และ Gibbions, 1979 : 1576-1588)

งานวิจัยเหล่านี้ให้ข่าวสารจำนวนมากเกี่ยวกับความตรงตามโครงสร้าง อย่างไรก็ตามส่วนที่สำคัญเท่า ๆ กันของกระบวนการหาความตรงก็คือ การพบหลักฐานที่ว่า มาตรวัดนี้ไม่ได้สัมพันธ์กับมิติทางจิตอื่น ๆ ที่อาจจะทำให้ความหมายของมาตรวัดมีความกำกวม นั่นคือ ความตรงจำแนก เช่น ถ้ามาตรวัดนี้มีสหสัมพันธ์อย่างสูงกับความฉลาด มันก็จะเป็นการยากที่จะแน่ใจได้ว่า ข้อค้นพบในการวิจัยที่มีพื้นฐานอยู่บนการวัดความรู้ตัว ไม่เคยสะท้อนถึงความแตกต่างทางความฉลาดอย่างแท้จริง งานวิจัยหลาย ๆ ชิ้น ได้นำเอามาตรวัดความรู้ตัวนี้ไปทดสอบสัมพันธ์กับการวัดลักษณะทางพฤติกรรม และลักษณะทางจิตอื่น ๆ งานเหล่านี้ใคร่ให้เห็นว่าไม่มีมิติใดในมาตรวัดความรู้ตัวที่มีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งกับมิติ เช่น ความฉลาด ความต้องการการยอมรับ หรือแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Carver และ Glass, 1976 : 169-172; Turner ; Scheier ; Carver และ Ickes, 1978 : 285-289)

สำหรับความตรงของมาตรวัดฉบับภาษาไทยที่ผู้วิจัยแปลมานี้ จัดว่ามีความตรงตามเนื้อหา (Content Validity) จากการวิเคราะห์ลักษณะของข้อความในมาตรวัด จะเห็นได้ว่ามีการสอดคล้องกับลักษณะต่าง ๆ ที่ระบุไว้ในทฤษฎี นอกจากนี้เมื่อผู้วิจัยแปลแบบสอบถามฉบับนี้เรียบร้อยแล้ว ยังได้นำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจแก้ไขและปรับปรุงข้อความ แล้วนำไปหาความตรงในการแปล โดยน่านผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นนิสิตระดับปริญญาโท สาขาจิตวิทยาสังคม จำนวน 5 คน ซึ่งได้เคยศึกษาทฤษฎีนี้มาแล้วในวิชาจิตวิทยาสังคม

การออกแบบการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้มีการศึกษาตัวแปรอิสระ 2 ตัวแปร ตัวแปรแต่ละตัวแบ่งออกเป็น 2 เงื่อนไข กลุ่มตัวอย่างจึงมีทั้งสิ้น 4 กลุ่ม คือ

1. กลุ่มตัวอย่างที่มีการตระหนักในตนเองสูง (ผู้ที่ไคคะแนนสูงใน มาตรการวัดความรู้ตัวส่วนบุคคล) และได้รับสถานการณ์สมมุติทางบวก
2. กลุ่มตัวอย่างที่มีการตระหนักในตนเองสูง และได้รับสถานการณ์สมมุติทางลบ
3. กลุ่มตัวอย่างที่มีการตระหนักในตนเองต่ำ (ผู้ที่ไคคะแนนต่ำ ใน มาตรการวัดความรู้ตัวส่วนบุคคล) และได้รับสถานการณ์สมมุติทางบวก
4. กลุ่มตัวอย่างที่มีการตระหนักในตนเองต่ำ และได้รับสถานการณ์สมมุติทางลบ

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ติดต่อขอจดหมายราชการจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขอความร่วมมือจากผู้บริหารโรงเรียนต่าง ๆ ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยผู้วิจัยเป็นผู้นำจดหมายไปติดต่อกับผู้บริหารด้วยตนเอง และขอให้นักหมายวัน เวลาที่ทางโรงเรียนสะดวกและพร้อมที่จะให้ผู้วิจัยเก็บข้อมูล

ขั้นตอนการเก็บข้อมูล

1. จัดแบ่งแบบสอบถามออกเป็น 2 ชุด โดยชุดแรก ประกอบด้วย แบบ-แบบสอบถามสถานการณ์สมมุติทางบวก และมาตรการวัดความรู้ตัวส่วนบุคคล ส่วนชุดที่ 2 ประกอบด้วยแบบสอบถามสถานการณ์สมมุติทางลบ และมาตรการวัดความรู้ตัวส่วนบุคคล
2. ทำการส่งแจกแบบสอบถามให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยจะมีกลุ่มตัวอย่างครั้งหนึ่งที่ได้ทำแบบสอบถามสถานการณ์สมมุติทางบวก และกลุ่มตัวอย่างครั้งหนึ่งที่ได้ทำแบบสอบถามสถานการณ์สมมุติทางลบ แต่กลุ่มตัวอย่างทุกคนจะได้ทำ

มาตรวจวัดความรู้ตัวส่วนบุคคล

3. ผู้วิจัยชี้แจงวิธีการตอบแบบสอบถามอย่างละเอียด พร้อมตัวอย่างในการทำแบบสอบถามก่อนลงมือตอบ และให้โอกาสนักเรียนไต่ถามหากมีปัญหาสงสัย เมื่อเข้าใจแล้วจึงให้ลงมือทำโดยไม่จำกัดเวลา

4. คัดเลือกเฉพาะแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาทำการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for the Social Sciences: Sciences : SPSS-X) วิเคราะห์ค่าต่าง ๆ ดังนี้

1. คำนวณคะแนนรวมในมาตรวจวัดความรู้ตัวส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง จากนั้นเรียงลำดับคะแนนรวมจากต่ำสุดถึงสูงสุด แล้วแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นกลุ่มคะแนนสูงและกลุ่มคะแนนต่ำ โดยใช้ค่าเปอร์เซ็นต์ไทล์เป็นเครื่องแบ่ง คือ คะแนนที่อยู่ในช่วงตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 ลงมา จัดเป็นกลุ่มต่ำ คะแนนที่อยู่ในช่วงตั้งแต่เปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 75 ขึ้นไป จัดเป็นกลุ่มสูง
2. หาค่ามัธยฐานเลขคณิต ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของคะแนนการรับรู้สาเหตุของกลุ่มต่าง ๆ ทั้ง 4 กลุ่ม
3. วิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนการรับรู้สาเหตุของกลุ่มตัวอย่าง โดยการเปรียบเทียบรายคู่ ด้วยวิธีการทดสอบค่าที (t-test) เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ 1-3